

Ten vierde heeft het Gerecht hoe dan ook, voor het geval dat het bij zijn toetsing de juiste juridische maatstaf zou hebben aangelegd (*quod non*), nagelaten om vast te stellen dat de door de Commissie in mededeling COM(2014) 355 final aangevoerde redenen kennelijk onjuist waren. De Commissie heeft onder meer nagelaten de overwegingen in zaak C-34/10, *Brüstle*, juist toe te passen en heeft geen rekening gehouden met de gevolgen van het „driesluizenstelsel”, dat geen ethische waarborgen biedt (en de lidstaten in feite aanmoedigt om hun eigen ethische waarborgen af te zwakken teneinde in aanmerking te komen voor onderzoeksfondsen). Tevens heeft de Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te opereren dat het mogelijk maken van abortus een internationale verplichting is die voortvloeit uit het ICPD-Actieprogramma van 1994 en uit de millenniumdoelstellingen van de Verenigde Naties. Voorts heeft de Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt met haar onlogische stelling dat de financiering van organisaties die abortus aanmoedigen en uitvoeren in ontwikkelingslanden, de gezondheid van moeders ten goede zou komen, terwijl er beter meer geld zou worden uitgetrokken voor de gezondheidszorg, die in die landen met grote personeelstekorten en veel te weinig middelen te kampen heeft.

Ten vijfde heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het Europees burgerinitiatief te beschouwen als een instrument om drie specifieke wetgevingsvoorstellen in te dienen en niet als een instrument om de waardigheid van het embryo te beschermen. Het Gerecht heeft de belangrijkste punten in deze zaak dan ook niet op de juiste manier benaderd.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 211/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 over het burgerinitiatief (PB 2011, L 65, blz. 1).

⁽²⁾ Mededeling van de Commissie over het Europees burgerinitiatief „Eén van ons”.

Hogere voorziening ingesteld op 26 juni 2018 door de Europese Dienst voor extern optreden tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 13 april 2018 in zaak T-119/17, Alba Aguilera/EDEO

(Zaak C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Europese Dienst voor extern optreden (EDEO) (vertegenwoordigers: S. Marquardt en R. Spac, gemachtigden, M. Troncoso Ferrer, abogado, F.-M. Hislaire, avocat, S. Moya Izquierdo, abogada)

Andere partijen in de procedure: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengi, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vleminckx, Birgit Vleugels, Robert Wade, Luca Zampetti

Conclusies

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond verklaren;
- dientengevolge het arrest van het Gerecht van 13 april 2018 in zaak T-119/17 vernietigen;
- de vorderingen in eerste aanleg van het EDEO toewijzen, en
- de andere partijen verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel van de hogere voorziening: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 1 van bijlage X bij het Statuut van de ambtenaren. Volgens het Gerecht legt deze bepaling een verplichting op om overeenkomstig artikel 110 van het Statuut algemene uitvoeringsbepalingen (AUB) vast te stellen die zou gelden voor de volledige bijlage X bij het Statuut, en met name voor artikel 10 erbij (punten 30 en 31 van het bestreden arrest). In bijlage X heeft de wetgever echter alleen in artikel 3 uitdrukkelijk de verplichting geformuleerd om AUB vast te stellen. In andere bepalingen, zoals artikel 2, tweede alinea, artikel 5, lid 2, artikel 8, eerste alinea, of de artikelen 10 en 21, heeft die wetgever alleen vastgesteld dat het TABG „voorwaarden” of de „wijze van toepassing” vaststelt.

Tweede middel van de hogere voorziening: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 10 van bijlage X, aangezien dit een bepaling zou zijn die dermate onduidelijk en onnauwkeurig is dat zij niet zonder willekeur kan worden toegepast, waardoor het noodzakelijk is AUB vast te stellen (punten 28 en 29 van het bestreden arrest). Verzoeker is van mening dat artikel 10 van bijlage X een voldoende gedetailleerd rechtskader biedt waarmee de discretionaire bevoegdheid van het TABG nauwkeurig wordt afgebakend.

Hogere voorziening ingesteld op 2 juli 2018 door Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 23 april 2018 in zaak T-675/15, Shanxi Taigang Stainless Steel/Europese Commissie

(Zaak C-436/18 P)

(2018/C 341/08)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd (vertegenwoordigers: E. Vermulst, J. Cornelis, advocaten)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 23 april 2018 in zaak T-675/15, Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd./Europese Commissie vernietigen;
- uitvoeringsverordening (EU) 2015/1429⁽¹⁾ van de Commissie van 26 augustus 2015 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op koudgewalste platte producten van roestvrij staal van oorsprong uit de Volksrepubliek China en Taiwan nietig verklaren, en
- de Europese Commissie verwijzen in de kosten van zowel de onderhavige procedure als van de procedure voor het Gerecht in zaak T-675/15.

Subsidiar,

- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht; en
- de beslissing omtrent de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert rekwirante twee middelen aan.

Ten eerste heeft het bestreden arrest de tweede zin van de tweede alinea van artikel 2, lid 7, onder a), van verordening (EG) nr. 1225/2009⁽²⁾ van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap rechtens onjuist uitgelegd, door hierin een voorwaarde voor de selectie van het referentieland te lezen die niet voortvloeit uit de tekst van deze bepaling.

Ten tweede heeft het bestreden arrest artikel 2, lid 7, onder a), van verordening (EG) nr. 1225/2009 geschonden, door te oordelen dat krachtens die bepaling correcties van de normale waarde in beginsel niet mogelijk zijn.

⁽¹⁾ PB 2015, L 224, blz. 10.

⁽²⁾ PB 2009, L 343, blz. 51.